

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudkyň JUDr. Andrey Borovičkové Ph.D. a JUDr. Jany Jirmářové ve věci

žalobkyně: **NOVUM –tour, spol.s.r.o.**, IČO 45280428
sídlem 159 00 Praha 5 – Zbraslav, M. Macha 1271
zastoupené Mgr. Ing. Josefem Pisakem, advokátem
sídlem 148 00 Praha 4 Dobronická 1257

proti
žalované: **Městská část Praha 5**, IČO 00063631
sídlem Praha 5, nám. 14. října 1381/4
zastoupené Mgr. Monikou Jiráskovou, advokátkou
sídlem 110 00 Praha 1, Dlouhá 727/39

o určení vlastnictví k pozemku,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. září 2020, č.j. 28 C 171/2019-64,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

- II.** Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 1 200 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Moniky Jiráskové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem (výrokem I.) soud I. stupně zamítl žalobu, jíž žalobkyně požadovala, aby byla určena vlastníkem pozemku par. č. xxx, podle geometrického plánu č. xxx, který vypracoval ing. Rudolf S. dne 16. 5. 2019 a schválil Katastrální úřad pro hlavní město Prahu č. PGP-xxx, jako část pozemku parc. č. xxx, zapsaného na LV č. xxx, vedeném pro Katastrální území xxx, u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha (dále jen sporný pozemek).
2. Dále rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 1 200 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
3. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala určení vlastnictví ke spornému pozemku s tvrzením, že na základě kupní smlouvy z 21.6.1994 od Karla R. nabyla pozemek parc. č. xxx v k.ú. xxx. Součástí oplocené plochy, od níž dostala při prodeji klíče, je část sousedního pozemku parc.č. xxx v k.ú. xxx, oddělená geometrickým plánem z 16.5.2019, schváleným katastrálním úřadem. Protože žalobkyně vnímala pozemek v rozsahu celého oplocení jako vlastní a udržovala jej po dobu delší než dvacet let, nabyla vlastnictví ke spornému pozemku cestou mimořádného vydržení. Rozdíl mezi pozemkem zapsaným v katastru nemovitostí a pozemkem, který považovala za vlastní, zjistila až v okamžiku, kdy chtěla pozemek prodat a kupující si jej nechal zaměřit.
4. Žalovaná namítla, že žalobkyně nemohla být v dobré víře, že je vlastníkem sporného pozemku, když sporný pozemek má téměř stejnou výměru jako pozemek ve vlastnictví žalobkyně (160m² a 182 m²). Žalobkyně, která má živnostenské oprávnění pro provádění staveb, musela jako odborník rozdíly ve vykazované a skutečné výměře oploceného pozemku rozeznat. O připlacený pozemek se žalobkyně nestarala, k samotné údržbě pozemku parc.č. xxx v k.ú. xxx ji musela žalovaná vyzývat. Aktivní věcná legitimace svědčí společnosti Asterius s.r.o., která je současným vlastníkem pozemku parc.č. xxx v k.ú. xxx.
5. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně byla na základě kupní smlouvy z 21.6.1994 s účinky od 1.7.1994, vlastníkem pozemku parc.č. xxx, o výměře 198 m² v k.ú. xxx, obec Praha, zapsaném na LV xxx vzniklého oddělením na základě geometrického plánu č. xxx, vyhotoveného dne 28.2.1992 ing. Pavlem B. (dále jen koupený pozemek), který prodala v roce 2019 společnosti Asterius s.r.o. a který je od počátku částečně ohraničen oplocením, jenž pokračuje na pozemek parc.č. xxx v k.ú. xxx ve vlastnictví hl.m. Prahy a správě žalované, se kterým koupený pozemek sousedí. Na oploceném pozemku (tedy koupeném a sporném pozemku) není umístěna žádná stavba. Oplocený pozemek žalobkyně po dobu trvání vlastnictví prakticky nijak nevyužívala, po celou dobu byl téměř volně přístupný, neboť v oplocení jsou nezajištěná vrata sloužící pro vjezd na pozemek. Oplocený pozemek tak sloužil k příležitostnému obývání bezdomovci, parkování cizích vozidel a odkládání odpadků v podstatě jako černá skládka. Příležitostně prováděná údržba oploceného pozemku, spočívající v odvozu odpadků a odstranění náletových dřevin, byla nedostatečná. Geometrickým plánem ze dne 16.5.2019, vyhotoveným ing. Rudolfem S. dne 16.5.2019 č. xxx, byl z pozemku spravovaného žalovanou oddělen sporný pozemek o výměře 164 m².

6. Soud I. stupně předeslal, že naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení vlastnictví je dán, neboť případné vyhovující rozhodnutí soudu by bylo podkladem pro zápis do katastru nemovitostí, přičemž účinné ochrany práv žalobkyně nelze dosáhnout jiným způsobem.
7. Na základě popsaných skutkových zjištění dospěl soud I. stupně k závěru, že k vydržení oddělné části pozemku ve správě žalované žalobkyní ve smyslu ustanovení § 1089 o.z. nedošlo, neboť žalobkyně nebyla s ohledem na prokázané skutečnosti v dobré víře, že je vlastníkem sporného pozemku, jenž představuje 83% rozlohy koupeného pozemku, přičemž výměru koupeného pozemku bylo možno odhadnout, když koupený i sporný pozemek jsou přehledné, nejsou ve složitém terénu nejsou zcela či zčásti zastavěné a oba mají pravidelný tvar obdélníku. Geometrický plán připojený ke kupní smlouvě z roku 1992 jasně vymezoval hranice obou pozemků a obsahoval i ruční zakreslení rozsahu oplocení. Žalobkyně neprokázala, že by ji její právní předchůdce ujistil, že ji prodává celou oplocenou část pozemků. Žalobkyně nadto pozemek téměř nevyužívala, neprováděla ani běžnou a nutnou údržbu.
8. Soud I. stupně přiznal procesně úspěšné žalované podle § 142 odst. 1 a § 142a odst. 1 o.s.ř. nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 1200 Kč v podobě náhrady hotových výdajů za 4 úkony á 300 Kč dle § 1 odst. 3 písm. a) a písm. c) ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2929/07, IV. ÚS 1087/09, II. ÚS 3246/09, II. ÚS 1215/10, III. ÚS 1180/10, I. ÚS 1877/10 či IV. ÚS 2855/10, dle kterých není důvodné, aby žalovaná, jako orgán samosprávy vybavený příslušnými organizačními složkami finančně i personálně zajištěnými z veřejných prostředků, přenášela na soukromý subjekt výkon svých práv a povinností.
9. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalobkyně, ve kterém navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že mu v plném rozsahu vyhoví. Namítla, že sporný pozemek byl vydržen cestou mimořádného vydržení, že splňuje rozhodující kritéria pro jeho naplnění – více než 20 let trvající nepřetržitou držbu a absenci nepoctivého úmyslu. Nadto dle ustanovení § 7 o.z. se dobrá víra presumuje. Žalobkyně stejně jako její právní předchůdce vnímali celý oplocený pozemek jako jejich vlastní, jako předmět převodu ukazoval žalobkyni její právní předchůdce pozemek v rozsahu oplocení. Rozdílu ve výměře koupeného pozemku dle katastru nemovitostí a výměře oploceného pozemku si žalobkyně nevšimla, jinak by sporný pozemek dále neudržovala. Údržba prováděná jednou za tři měsíce odpovídala tomu, že pozemek byl určen k prodeji. Oplocený pozemek žalobkyně čistila od odpadků a kácela na něm náletovou zeleň, naopak žalovaná údržbu sporného pozemku neprováděla. Z toho plyne, že i ona se domnívala, že sporný pozemek je ve vlastnictví žalobkyně. Skutečnost, že sporný pozemek nebyl využíván ke stavbě či k obdobným účelům, nemůže být na újmu jejich práv, neboť vlastník realizuje své právo i tím, že svou věc nechá ležet ladem. Ruční vymezení oplocení pozemků bylo do geometrického plánu ing. B. zakresleno až jednatelem žalobkyně v souvislosti s probíhajícím soudním řízením.
10. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek jako věcně správný potvrdil. Akcentovala, že žalobkyně si jako živnostnice, jejímž předmětem činnosti byla m.j. realizace staveb, musela všimnout markantního rozdílu výměr oploceného a koupeného pozemku.
11. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
12. Odvolací soud podle ustanovení § 213a o.s.ř. doplnil dokazování printscreenem stránky mapy.cz oblasti xxx a xxx ulice a kopií ortofotomapy katastrálního úřadu sporného pozemku, ze které

plyne, že pozemek parc.č. xxx v k.ú. xxx má pravidelný téměř pravouhlý tvar. Jeho pravá hranice tvoří jednu linii se zdí domu nacházejícího se proti pozemku. Sporný pozemek pokračuje od této zdi doprava, délka jeho spodní hranice činí 11,03 m. Na printscreenu obrazovky je patrné, že ačkoli je pozemek svažité, je dobře přehledný, neboť je podél jeho hranice silnice a chodník.

13. Spolu s důkazy provedenými soudem I. stupně měl odvolací soud pro své rozhodnutí dostatek podkladů a učinil z nich obdobná skutková zjištění jako soud I. stupně.
14. Soud I. stupně své skutkové závěry srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, náležitým způsobem se vyrovnal s námitkami žalobkyně, které uplatnila v průběhu řízení, přičemž rovněž bezchybně vyložil, které skutečnosti má a které nemá za prokázány a proč.
15. Soud I. stupně věc v zásadě správně posoudil i po stránce právní. Rozsudek soudu I. stupně, tak mohl být dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věci.
16. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyni svědčí naléhavý právní zájem na požadovaném určení ve smyslu ustanovení § 80 c) o.s.ř.. Žalobkyně tvrdila, že je účastna právního vztahu nebo práva, o něž v řízení jde, žalovaná je jako správce pozemku ve vlastnictví hl.m. Prahy zapsána v katastru nemovitostí. Podkladem pro zápis změny v operátech katastru nemovitostí pro případ, že by žalobkyně prokázala své vlastnické právo k tomuto pozemku, je rozsudek soudu. Bez tohoto určení by bylo tvrzené právo žalobkyně ohroženo a její právní postavení by bylo nejisté.
17. Přisvědčit lze i závěru soudu I. stupně, že správcem sporného pozemku byla žalovaná a že k vydržení vlastnického práva žalobkyní nedošlo.
18. Dle ustanovení § 134 odst. 1 zák.č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku (dále jen obč. zák.), se stává oprávněný držitel vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Do doby podle odstavce 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce.
19. Dle ustanovení § 130 odst. 1 obč. zák. je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.
20. Dle ustanovení § 1089 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o.z.), drží-li poctivý držitel vlastnické právo po určenou dobu, vydrží je a nabude věc do vlastnictví. Nepoctivost předchůdce nebrání poctivému nástupci, aby počal vydržení dnem, kdy nabyl držby.
21. Dle ustanovení § 1090 odst. 1 o.z. k vydržení se vyžaduje pravost držby a aby se držba zakládala na právním důvodu, který by postačil ke vzniku vlastnického práva, pokud by náleželo převodci nebo kdyby bylo zřízeno oprávněnou osobou.
22. Dle ustanovení § 992 odst. 1 o.z. kdo má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává, je poctivý držitel. Nepoctivě drží ten, kdo ví nebo komu musí být z okolností zjevné, že vykonává právo, které mu nenáleží.
23. Dle ustanovení § 1095 o.z. uplyne-li doba dvojnásobně dlouhá, než jaké by bylo jinak zapotřebí, vydrží držitel vlastnické právo, i když neprokáže právní důvod, na kterém se jeho držba zakládá. To neplatí, pokud se mu prokáže nepoctivý úmysl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

24. Dle ustanovení § 1096 o.z. nabyli-li někdo poctivě držbu od poctivého držitele, jehož držba se zakládá na právním důvodu, který by postačil ke vzniku vlastnického práva (§ 1090 odst. 1), započítává se mu vydržecí doba jeho předchůdce. Při mimořádném vydržení se nástupci započte vydržecí doba poctivého předchůdce bez dalšího.
25. Pro nabytí vlastnického práva vydržením, jak vyplývá z § 130 obč. zák., bylo nezbytné splnit podmínky nepřetržité držby. Z dikce odst. 1 nepochybně vyplývá, že vlastnické právo vydržením mohl nabýt pouze držitel, který byl držitelem oprávněným. Oprávněným držitelem byla v souladu s tímto ustanovením pouze taková osoba, která vykonávala faktické panství nad věcí, nebo taková, která vykonávala právo pro sebe, nakládala s věcí jako s věcí vlastní a byla současně v dobré víře, a to se zřetelem ke všem okolnostem, že jí věc nebo právo patří. V rozsudku ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1398/2000 Nejvyšší soud ČR dovedil, že se dobrá víra držitele, která je dána se zřetelem ke všem okolnostem věci, musí vztahovat i k titulu, na jehož základě mohlo držiteli vzniknout vlastnické právo. To ovšem neznamená, že takový titul musí být dán; postačí, že držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že tu takový titul je. Postačoval tedy domnělý (putativní) právní titul. I pokud se nabyvatel nemovitosti chopil držby části parcely, kterou nekoupil, mohl být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že je vlastníkem i této části (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.7.2010 sp.zn. 22 Cdo 1245/2010). Oprávněným držitelem ve smyslu ustanovení § 130 odst. 1 obč. zák. byl držitel, který držel věc v omluvitelném omylu, že mu věc patří. Omluvitelný omyl byl omyl, ke kterému došlo přesto, že držitel postupoval s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze se zřetelem k okolnostem konkrétního případu po každém požadovat. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 22 Cdo 2190/2000). Pokud omyl přesahoval rámec běžného, obvyklého posuzování věcí, nebyl omluvitelný. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26.7.2017 sp.zn. 22 Cdo 2227/2017). Při posuzování omluvitelnosti omylu držitele se nepovažoval za rozhodující soulad skutečného stavu užívání nemovitosti s evidenčními údaji ve veřejných knihách, resp. v dalších dokladech, ale posouzení všech okolností držby a tedy nestačilo pouze subjektivní vnitřní přesvědčení konkrétní osoby, že je vlastníkem věci. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.7.2010 sp.zn. 22 Cdo 1245/2010). Okolnosti, které svědčily o nabytí vlastnického práva vydržením, musela prokázat vždy dle konstantní judikatury osoba, která se takového původního nabytí vlastnického práva dovolávala. U výměry nabytého pozemku judikatura tolerovala podle okolností případu i překročení ve výši až do 50% výměry nabytého pozemku, více jen výjimečně, např. šlo-li o pozemek nepravidelného tvaru v nepřehledném terénu, nebo pokud byl držitel uveden do omylu znalcem (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8.3.2005 sp.zn. 22 Cdo 1594/2004, ze dne 19.7.2010 sp.zn. 22 Cdo 1245/2010). Žádná taková okolnost nebyla v souzené věci ani tvrzena ani prokázána, pozemek byl přehledný, nezastavěný, pravidelného tvaru. Proto jestliže výměra připločeného pozemku představovala 83% výměry pozemku původního, nemohla žalobkyně jednat v omluvitelném omylu a její dobrá víra byla vyloučena. Shrnutí citované, dle právní úpravy platné do 31.12.2013, žalobkyně sporný pozemek vydržet nemohla.
26. Právní úprava účinná od 1. 1. 2014 již výslovně neužívá pojem „dobré víry“. K řádnému vydržení však vyžaduje, aby byl držitel „poctivý“ (§ 1089 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen o. z.) a dle ustanovení § 1090 odst. 1 o.z. pravý a aby se jeho držba zakládala na právním důvodu, který by postačil ke vzniku vlastnického práva, pokud by náleželo převodci nebo kdyby bylo zřízeno oprávněnou osobou. Řádné vydržení je nadále možné pouze tehdy, pokud se bude zakládat na právním titulu, který by sám o sobě k nabytí vlastnického práva postačoval, pokud by zcizitel byl vlastníkem. Putativní titul, kdy se držitel pouze domnívá, že titul má se zřetelem ke všem okolnostem, pro řádnou držbu nestačí. V souzené věci žalobkyně řádnou držitelkou sporného pozemku nebyla, neboť právní titul, který měla k nabytí vlastnického práva,

se ke spornému pozemku nevztahoval. “(srovnej *Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník III. Věcná práva § 976–1474*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck 2013, str. 83 a násl.). Žalobkyně nebyla ani poctivou držitelkou ve smyslu ustanovení § 992 o.z.. Poctivostí ve smyslu § 992 odst. 1 o. z. přitom není míněno morální hodnocení držitele, nýbrž právě jeho subjektivní dobrá víra, tedy nevědomost o nedostatku vlastního práva. Držitel tak může být nepoctivým i tehdy, je-li subjektivně přesvědčen o poctivosti svého jednání, a dokonce i tehdy, když jeho jednání skutečně z morálního hlediska poctivé je. Pojem „poctivý“ v § 992 odst. 1 o. z. tedy znamená něco jiného než v obecné řeči a rozumí se jím ten, kdo „má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává“ (srov. *Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník III. Věcná práva § 976–1474*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck 2013). Nejsou-li splněny podmínky poctivosti držby, je vyloučeno, aby bylo vlastnické právo k pozemku řádně vydrženo i dle o. z.

27. Žalobkyně od samého počátku a po celou dobu, kdy byla vlastníkem koupeného pozemku, věděla a z nabývacího titulu ví, že byla vlastníkem pouze pozemku o výměře 198 m². Při nahlédnutí do geometrického plánu ze 4.3.1992 je patrné, že délka spodní hranice pozemku je 10,51 m, v geometrickém plánu z 16.5.2019 délka spodní hranice pozemku uvedena není, tento rozměr však dle ortofotomapy činí 11,03 metru. I osoba bez hlubších technických znalostí běžně rozliší, zda jde o vzdálenost deseti metrů či vzdálenost prakticky dvojnásobnou. Tím spíše žalobkyně, která je podnikatelka a disponuje oprávněním vykonávat živnost – Provádění staveb, jejichž změn a odstraňování, pro tuto činnost má odpovědnou osobu, tedy osobu s potřebným technickým vzděláním. Za těchto okolností samotnou skutečnost, že sporný pozemek je připlocen ke koupenému pozemku, nelze považovat za přesvědčivý důvod, domnívat se, že žalobkyně vlastní i sporný pozemek.

28. I pokud by soud poctivost úmyslu žalobkyně připustil, zanikla by ke dni vystavení kopie katastrální mapy dne 10.4.2017, tedy před uplynutím lhůty zákonem předpokládané pro mimořádné vydržení. Z této kopie je totiž dobře patrné, že pozemek převedený na žalobkyni končí na úrovni zdi protějšího domu. Kopii katastrální mapy vyhotovenou dne 10.4.2017 založila do spisu sama žalobkyně. Soud má za vyloučené, že by odpovědná osoba mohla přehlédnout, že pozemek končí na úrovni zdi domu, přičemž plot je o cca deset metrů dál. Tvrzení, že jednatel žalobkyně stav pozemku neznal, je irelevantní, neboť ani z něj nelze dovodit, že důvod poctivé držby je přesvědčivý.

29. V souzené věci nedošlo ani k mimořádnému vydržení ve smyslu ustanovení § 1095 o. z..

30. Pro mimořádné vydržení dle ustanovení § 1095 o.z. zákonodárce (na rozdíl od vydržení řádného dle ustanovení § 1090 odst. 1 o. z.) upouští od požadavku na řádnost držby, na držitele však klade požadavek poctivosti držby. Pokud držitel drží nemovitost po dobu delší dvaceti let, nebude-li prokázán jeho nepoctivý úmysl, vydrží nemovitost, i když neprokáže existenci právního titulu ve smyslu shora uvedeném, tedy i když neprokáže řádnost držby. Jak konstatoval zákonodárce v důvodové zprávě, pomocí mimořádného vydržení lze poskytnout ochranu faktickým stavům, jejichž základ je sice pochybný nebo sporný, ale kde tvrzené nebo domnělé vlastnictví trvá značně dlouhou dobu. Zákonodárce výslovně zmínil situace, kdy byl převeden pozemek o chybně stanovené (větší) výměře, než je výměra skutečná. Tento odkaz je opodstatněný, neboť podle platné úpravy řádného vydržení by tzv. připlocenou část pozemku nebylo možno vydržet nikdy, neboť k převodu této části pozemku bude vždy existovat pouze putativní právní titul. Účelem institutu mimořádného vydržení není nucené zbavení vlastnického práva původního vlastníka, nýbrž uvedení dlouhodobého faktického stavu do souladu se stavem právním (obdobně nález Ústavního soudu ze dne 14.11.2006, sp.zn. I. ÚS 360/06, jehož závěry jsou použitelné i pro platnou právní úpravu), jeho účelem také není ochrana nepoctivého držitele. Výklad ustanovení § 1095 o.z., že by držitel nemusel být poctivý, postačí, pokud mu není prokázán nepoctivý úmysl,

je v logickém rozporu se zněním ustanovení § 1096 odst. 2 o.z., kdy při mimořádném vydržení se nástupci započte vydržecí doba poctivého předchůdce bez dalšího. Není totiž logické, aby byly na držbu předchůdce držitele kladeny přísnější požadavky než na držbu držitele současného. Dlouhodobá nerušená držba předpokládána ustanovením § 1095 o.z. může dobré víře nasvědčovat, nemůže však její nedostatek zhojit. Výklad, že v důsledku nerušené dlouhodobé držby držitel vydrží jakkoliv velký přilpocený pozemek, by byl rozporný se základními zásadami občanského zákona zejména § 6 odst. 2 o.z.. Ke stejnému závěru, tedy že podmínkami mimořádného vydržení je poctivá držba po dobu nejméně 20 let, dospěla i literatura (srovnej *Švestka J., Dvořák J., Fiala J. a kolektiv*, Občanský zákoník, Komentář, Věcná práva § 1095 o.z.).

31. Odvolací soud ze všech shora uvedených důvodů prvostupňový rozsudek jako věcně správný potvrdil podle § 219 o.s.ř., včetně správných výroků o nákladech řízení mezi účastníky.
32. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl dle ustanovení § 142 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst.1 o.s.ř., a přiznal plně úspěšné žalované nárok na náhradu nákladů řízení dle ustanovení § 1 a 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 600 Kč za přípravu jednání a účast u jednání před odvolacím soudem (viz výrok a odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.2.2021, které bylo vydáno podle § 164 o.s.ř. za použití § 211 o.s.ř.). Náhradu nákladů právního zastoupení odvolací soud žalované nepřiznal v souladu se závěry uvedenými v nálezu sp. zn. II. ÚS 376/12, a sice se závěrem, že u těchto nákladů nejde o účelně vynaložený náklad, neboť „[u] statutárních měst a jejich městských částí lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů.“ Žalovaná v tomto řízení soud v potřebné míře nepřesvědčila, že jsou dány mimořádné důvody pro opačný postup a výklad § 142 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud. V části týkající se výroku o nákladech řízení není proti tomuto rozsudku dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 27. ledna 2021

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.